

Берегавския проходъ и се разположилъ на лагеръ. Но тоя пътъ providението помогнало на българитѣ. Силна морска буря унищожила почти цѣлата византийска флота при българскитѣ брѣгове, та императорътъ заповѣдалъ да ловятъ труповѣтъ на удавенитѣ съ рибарски куки за да ги погребатъ. Туй нещастие, което унищожило почти половината отъ византийската войска, разстроило плана на императора и го заставило да се върне назадъ. Слѣдъ това цѣли седемъ години той не помислилъ за новъ походъ противъ българитѣ; защото трѣбвало да води упорна борба съ иконопочитателитѣ въ империята си, да държи силна войска противъ напора на арабитѣ въ Азия и да се разправя съ македонскитѣ и тесалийскитѣ славяни, които ограбили островитѣ: Имбросъ, Самотраки и Тенедосъ и откарали много отъ жителитѣ имъ въ плѣнъ. За да освободи тия плѣнници, императорътъ билъ принуденъ да пусне на свобода плѣненитѣ и заложениитѣ по-рано славянски първенци и да подари на грабителитѣ много копринени дрехи.

Телеригъ (767 — 777). — Седемгодишното ненамисане на византийцитѣ въ българскитѣ работи помогнало на България да се организира отново и да се засили; защото новоизбраниятъ ѝ господаръ Телеригъ билъ и уменъ и храбъръ. Телеригъ стѣпилъ на прѣстола, когато частъ отъ България била разорена и опустошена отъ византийцитѣ, населението било измъчено и економически съсипано отъ постояннитѣ войни и вжтрѣшни размирици. При това властта се намирала въ ржцѣтъ на силнитѣ тогава боляри, които се разпореждали по угодата си, като качвали и снемали господаритѣ, а и отношенията съ Византия били неопрѣдѣлени. Новиятъ господаръ можалъ да успокои вжтрѣшно страната; боляритѣ му се отначало подчинявали, поради страха отъ външната опасностъ, която скоро настѣпила.

Като се почувствувалъ отново свободенъ и силенъ, Константинъ Копронимъ се рѣшилъ (въ 773 г.) да нанесе послѣденъ ударъ на българитѣ. Той трѣгналъ самъ съ 2000 ладии къмъ устието на Дунава, за да нападне